

kommentar af Dan Turéll

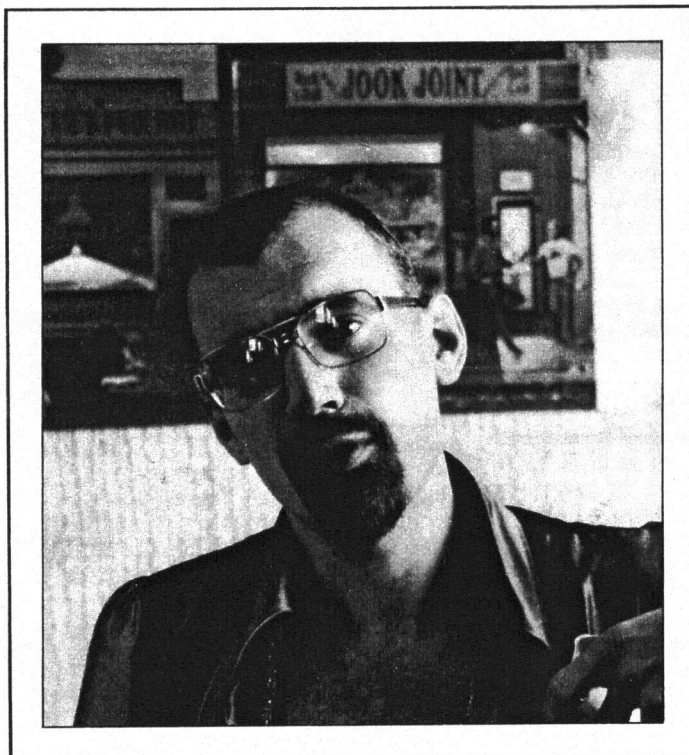
HVOR VI DOG SPISER

Engang, for 7-8 år siden, var jeg stærkt optaget af LSD. Jeg siger ikke, det var en fast bestanddel af vort daværende kollektive morgenbord, side om side med spejlægge og kaffen, men det var ikke langt fra. Jeg – og dem jeg levede sammen med – var ikke hooked på LSD, som en narkoman blir hooked, men vi holdt meget, måske for meget, af de psykiske resultater af LSD: Dette at man fornemmer verden som ustandselig skiftende, at der ikke findes genkendelse eller gentagelse hverken i eller uden for én selv. At den „verden“, man har kendt, aldrig kommer igen mere, at man ligesom er drejet på en helt ny og ganske anderledes mental bølgelængde – lidt på samme måde som når man er forelsket, men naturligvis er LSD, hverken så stærkt eller så farligt et stof som kærlighed.

O.K., man tog så LSD og mange sagde, at hvad man så end kunne gøre med LSD, så burde man lære at gøre det uden, og det måtte være næste skridt. Og selv om jeg ikke kunne se pointen, for den er åbenlyst meningsløs – jeg mener, hvad kan man gøre uden en bil, bare fordi man har lært at køre den? LSD er bare en højgearet

hjernebil, der forøger hestekræfterne – selv om jeg ikke var helt med på den argumentation, tænkte jeg, jeg ville prøve nogle andre måder at bearbejde bevidstheden på, nogle andre systemer. Nogle af de metoder, jeg i kortere eller længere tid prøvede, var yoga, meditation – og faste. Jeg kom nemlig i tanker om, at hvor de mystiske mexicanske og tibetanske guruer havde guffet mescaline og peyote i timevis for at få visioner, dér havde de gamle kristne drenge sultet sig for at se sære syner og mærke Herren vifte i vinden. O.K., tænkte jeg: Hvorfor ikke?

Altså lod jeg være med at spise i nogle dage, og det var spændende. Kropsfornemmelsen forandrede sig, kuplen syntes at fungere anderledes – om end uden at Jesus af den grund fløj ind gennem soveværelsesvinduet. Men hvad jeg først og fremmest husker fra de dage, er en vedblivende undren over, hvor folk dog *spiste*, som de simpelt hen skovlede i kaffen fra morgen til aften! Man lægger jo ikke mærke til det, når man selv spiser, og det gør man jo gennemgående dagligt – mange endda flere gange, har jeg hørt. Men når man faster, bemær-

ker man pludselig, hvor der gafles – ganske ligesom den storryger, der forsøger at holde op, først så begynder at lægge mærke til, hvor mange cigaretter hans venner dog ryger, eller ligesom ham, der er på vandvognen, først nu bliver klar over, hvor meget de andre dog prygl i kloakken.

Jeg gik ude i TV-Byen de dage. Jeg havde fået lov til at drysse rundt og overvære nogle optagelser, lære lidt simpel klippeteknik, og hvad der nu ellers kunne falde af under processen, og det var spændende for første gang at se TV i funktion bag kulisserne og opleve de titusind arbejdsmæssige problemer, der – ofte hæsblesende hurtigt – skulle tages praktisk stilling til. Det var en spændende verden.

Men som følge af min faste tænkte jeg alligevel mest på *mad*, og det blev pludselig over-tydeligt for mig, hvordan de alle sammen, vi alle sammen, spiser hele tiden, rastløst, neurotisk, ofte uden at være egentlig *sultne* – ganske som jeg selv plejede. De véd: Man trænger til *noget*, kan man mærke, bare ét eller andet – og nogle tager så en drink, andre en smøg, atter andre et skud. Men de mest normale tager

oftest en kage, et stykke chokolade eller en Ga-Jol. Min gud, hele verden blev til et spiseorgie! Efter et par dage mellem alle disse kværende kæber følte jeg mig som en mus ved et kostumebal i en katteforening. Jeg gik der helt alene i min egen verden, uden for alting, fordi alting var spisning. Millioner af hænder med knive og gaffler! Millioner af munde fyldte med kød og brød og grønsager! Millioner af tyggenæb tænder til alle sider!

Efter et par dage var faste-fasen forbi, men jeg glemmer aldrig den fornemmelse af at se noget, jeg aldrig rigtigt havde set før, selv om jeg naturligvis har set mennesker spise millioner af gange. Og det er selvfølgelig dét, der er pointen ved faster såvel som LSD eller karneval eller andre gamle stamme-ritualer: Alt hvad der på én eller anden måde tjener til at sætte os uden for os selv, uden for vore normale omstændigheder, virker på den sære og dog simple vis, at mystikken ligger ikke i mærkelig og uforståelig magi – men i den mest basiske magi, nemlig at det helt selvfølgelig, som at spise eller sove, pludselig bliver det mærkeligste og uforklarligste af alt. ■